

AMERICAN ROYALS

MAJESTEIT

KATHARINE MCGEE

KATHARINE MCGEE

AMERICAN ROYALS

MAJESTEIT

Proloog

De ochtend was somber en grijs begonnen, met laaghangende mist in de straten van de hoofdstad. Het was passend weer voor een begrafenis, daar waren alle journalisten het over eens. Ze stonden achter een fluwelen koord aan de zijkant van de paleisdeuren, ze ruilden sigaretten en pepermuntjes met elkaar en checkten haastig hun lippenstift in de weerspiegeling van hun telefoonschermpjes.

Toen zwaaiden de hoofddeuren van het paleis open om de eerste gasten binnen te laten. Er waren er eindeloos veel gekomen, en ze waren afkomstig uit alle delen van de wereld: keizers en sultans, aartshertogen en gravinnen, en zelfs een kardinaal die door de paus was gestuurd. Er waren leden van het Congres en aristocraten, van de hoogste hertogen tot Hogerhuisleden; allen hier vanwege het overlijden van Zijne Majesteit George IV, koning van Amerika.

Gekleed in stemmige zwarte jurken en donkere pakken kwamen ze in rijen de enorme troonzaal binnen. Er was geen andere locatie in de hoofdstad waar drieduizend gasten in pasten.

Geweren vuurden een militair saluut af boven de rivier en de begrafenistoet draaide de laatste laan naar het paleis op. Er viel een stilte zo dicht als de laaghangende mist. De mediaploegen rechtten hun rug; cameramannen prutsten met de instellingen van hun lenzen.

Niemand sprak toen een groepje gedaanten opdoemde vanuit de mist: acht jongemannen van de Revere-wacht, het elitecorps van officiers die de Kroon beschermden en die de laatste escorte vormden

voor de vorst. Ze droegen een kist gehuld in het rood, blauw en goud van de Amerikaanse vlag.

De meeste wachters staarden resoluut recht voor zich uit. Maar één jongeman – lang, met lichtbruin haar en blauwgrijze ogen – bleef over zijn schouder achterom kijken. Misschien begon hij moe te worden. De begrafenisstoet trok al de hele ochtend kriskras door de straten van de hoofdstad. Hemelsbreed was het een afstand van nog geen drie kilometer, maar de kronkelende route had een paar uur geduurd. Dat was zo gepland, zodat zo veel mogelijk burgers nog een laatste groet konden brengen aan hun vroegere koning.

Het was nog steeds amper te bevatten dat koning George echt dood was. Hij was pas vijftig jaar oud geweest toen hij na een korte en tragische strijd tegen longkanker overleed.

Een paar passen achter de kist liep de tweeëntwintigjarige prinses Beatrice – nee, zeiden de mensen bij zichzelf, ze was geen prinses meer. Bij het overlijden van haar vader was ze Hare Majesteit Beatrice Georgina Fredericka Louise geworden, koningin van Amerika. Die titel zou even wennen zijn. Amerika was nog nooit geregeerd door een koningin, tot nu toe.

Toen de stoet bij de paleispoorten aankwam, maakte Beatrice een kniebuiging voor de kist van haar vader. Het geklik van de camera's klonk als een zwerm insecten toen de fotografen zich haastten om het karakteristieke beeld vast te leggen: de nieuwe, jonge koningin die voor de allerlaatste keer een kniebuiging maakte.

BEATRICE

Zes weken later

Beatrice had nog nooit meegemaakt dat het zo stil was in het paleis.

Normaal galmden er overal geluiden door de gangen: butlers die bevelen gaven aan lakeien, tourgidsen met groepen studenten, ambassadeurs of ministers die de grootmeester achtervolgden en smeekten om een audiëntie bij de koning.

Vandaag was alles stil. De stoflakens die over de meubels waren gelegd, verspreidden een spookachtige gloed in het schemerlicht. Zelfs de menigten die zich meestal bij de hoofdeuropen verdrongen waren weggesmolten, en het paleis leek wel gestrand, als een eiland in een zee van lege wandelpaden en vertrappt gras.

Achter zich hoorde Beatrice haar moeder uit de auto stappen. Sam en Jeff hadden besloten nog een nacht in het landhuis te blijven. Toen ze jonger waren, gingen de broers en zussen er altijd samen naartoe – in een donkere SUV, terwijl ze op het uitklapbare televisiescherm een film keken – maar Beatrice kon niet langer in dezelfde auto zitten als haar zus. De vorst en de volgende in lijn voor de troon mochten vanuit veiligheidsoverwegingen nooit samen reizen.

Ze was nog maar halverwege de toegangshal toen haar hak achter een antiek tapijt bleef hangen. Ze struikelde... maar iemand stak een ferme hand toe en hield haar overeind.

Beatrice keek op in de koele grijze ogen van haar Revere-wachter, Connor Markham.

‘Alles oké, Bee?’

Ze wist dat ze hem moest berispen omdat hij haar titel niet gebruikte, vooral in het openbaar, waar iedereen hem zou kunnen horen. Maar Beatrice kon niet fatsoenlijk nadenken met Connors hand op de hare. Na al die weken van afstand vonkte zijn aanraking wild door haar heen.

Stemmen galmden door de gang. Connor fronste, maar deed snel een stap naar achteren toen twee lakeien de hoek om kwamen in het gezelschap van een man met een grimmige gezichtsuitdrukking en peper-en-zoutkleurig haar: Robert Standish, die als grootmeester voor Beatrice’ vader had gewerkt, en nu voor haar werkte.

Hij maakte een formele buiging. ‘Het spijt me, Majesteit. We verwachtten u pas morgen.’

Beatrice probeerde niet te grimassen bij die titel. Ze was er nog steeds niet aan gewend dat ze haar nu met ‘Majesteit’ aanspraken.

De lakeien liepen van kamer naar kamer en verwijderden de stoflakens, die ze op een berg gooiden. Het paleis kwam tot leven terwijl opzichtig versierde sidetables en fijne messing lampen in rap tempo werden onthuld.

‘Ik besloot eerder terug te komen. Ik moest...’ Beatrice liet haar stem wegsterven voordat ze zou zeggen: Ik moest daar gewoon weg. De afgelopen maand op Sulgrave, het landgoed van de Washingtons, had een ontsnapping moeten zijn. Maar zelfs omringd door familie had ze zich alleen gevoeld. En uitgeput.

Elke avond probeerde Beatrice zo lang mogelijk wakker te blijven, want zodra ze in slaap viel, kwamen de dromen. Verschrikkelijke, verwrongen dromen waarin ze moest toekijken hoe haar vader stierf, steeds opnieuw, wetende dat het haar schuld was.

Zij had de dood van haar vader veroorzaakt. Als ze die avond niet tegen hem tekeer was gegaan – niet had gedreigd met haar Reverewachter te trouwen en haar positie als koningin op te geven – dan had de koning misschien nog geleefd.

Beatrice onderdrukte een zucht. Ze moest zulke gedachten niet toelaten. Anders zou ze zinken als een steen, dieper en dieper wegzak-

ken in een put van verdriet, zonder ooit de bodem te raken.

‘Majesteit.’ Robert keek naar de tablet die hij altijd bij zich had. ‘Er zijn een paar dingen die ik met u zou willen bespreken. Zullen we naar uw kantoor gaan?’

Het duurde even voordat Beatrice beseftte dat hij haar vaders kantoor bedoelde, dat nu van haar was.

‘Néé,’ antwoordde ze nogal bruusk. Ze was er nog niet klaar voor om die kamer binnen te gaan en alle herinneringen daar onder ogen te komen. ‘Zullen we hier gaan zitten?’ ging ze door, en ze gebaarde naar een van de zitkamers.

‘Prima.’ Robert liep achter haar aan naar binnen en trok de dubbele deuren achter zich dicht, en Connor bleef in de gang staan.

Terwijl ze op een groen gestreepte bank ging zitten, wierp Beatrice een blik op de drie erkervensters met uitzicht op de oprit aan de voorkant van het gebouw. Het was een nerveuze gewoonte die ze na de dood van haar vader had opgevat: kijken naar de ramen van elke kamer waar ze naar binnen ging. Alsof het natuurlijke licht haar gevoel van verstikking zou kunnen wegnemen.

Of alsof ze een ontsnappingsroute zocht.

‘Majesteit, uw schema voor komende week.’ Robert stak een vel papier naar haar uit waar het koninklijke zegel in geperst stond.

‘Dank u, Lord Standish,’ zei Beatrice, maar toen zweeg ze even. Ze had hem altijd aangesproken bij zijn volledige titel, al sinds ze hem als tiener had leren kennen, maar nu... ‘Mag ik Robert zeggen?’

‘Het zou een eer zijn,’ zei hij ernstig.

‘In dat geval moet je mij Beatrice noemen.’

De grootmeester slaakte een hese kreet. ‘O nee, Majesteit. Zoiets aanmatigends zou ik nooit doen. En ik stel voor,’ ging hij door, ‘dat u nooit meer zo’n aanbod doet, zeker niet aan iemand in een dienstbare positie. Het is gewoonweg niet gepast.’

Beatrice baalde ervan dat ze zich een terechtgewezen schoolmeisje voelde, alsof ze weer zeven was en haar etiquetteleraar haar met een liniaal op haar knokkels mepte om haar te straffen voor een slordige kniebuiging. Ze dwong zichzelf het vel papier op haar schoot te bekijken.

ken, maar keek toen verward op. ‘Waar is de rest van mijn schema?’

Er stonden alleen onbelangrijke publieke optredens op – een wandeling buiten de hoofdstad met een natuurbeschermingsgroep, een meet-and-greet met de plaatselijke padvindersvereniging –, het soort goodwill-dingen dat Beatrice als troonopvolgster ook had gedaan. ‘Ik moet een gesprek voeren met elk van de partijleiders in het Congres,’ ging ze door. ‘En waarom staat er op donderdag geen kabinetsvergadering gepland?’

‘Het is niet nodig om daar meteen helemaal in te duiken,’ zei Robert sussend. ‘U bent sinds de begrafenis niet meer in het openbaar verschenen. Wat de mensen op dit moment van u nodig hebben, is geruststelling.’

Beatrice onderdrukte een gevoel van onrust. De vorst moest regeren, niet rondwandelen en handjes geven als een soort mascotte voor Amerika. Daar was de troonopvolger voor.

Maar wat kon ze zeggen? Alles wat ze over deze rol wist, had ze van haar vader geleerd. Nu was hij er niet meer, en de enige die haar nog kon adviseren was Robert, haar vaders rechterhand.

De grootmeester schudde zijn hoofd. ‘Bovendien wilt u ongetwijfeld de komende maanden besteden aan het plannen van uw huwelijk.’

Beatrice probeerde te praten, maar haar keel leek dichtgeknepen.

Ze was nog altijd verloofd met Theodore Eaton, de zoon van de hertog van Boston. Maar elke keer als ze in de afgelopen maand aan Teddy had gedacht, was haar geest daar met een ruk van teruggedeinsd. Ik zoek het wel uit als ik terug ben, had ze zichzelf beloofd. Ik kan er nu niets aan doen.

Op Sulgrave was het gemakkelijk geweest om Teddy te vergeten. Niemand in haar familie had het over hem gehad. Ze hadden eigenlijk sowieso niet veel gepraat; ze waren allemaal in hun eigen verdriet verzonken geweest.

‘Ik richt me nu liever nog niet op het huwelijk,’ zei ze uiteindelijk, al kon ze de spanning in haar stem niet verbergen.

‘Majesteit, als we nu beginnen met plannen, kunnen we de ceremonie in juni houden,’ voerde de grootmeester aan. ‘En na de huwelijks-

reis kunt u dan de rest van de zomer besteden aan de koninklijke tournee als echtpaar.’

Ik kan het maar net zo goed zeggen, dacht Beatrice, en ze verzamelde moed. ‘We gaan niet trouwen.’

‘Hoe bedoelt u, Majesteit?’ vroeg Robert, met zijn lippen verward getuit. ‘Is er iets... gebeurd tussen u en Lord Theodore?’ Beatrice haalde beverig adem, en hij hief verzoenend zijn handen. ‘Alstublieft, vergeef me als ik buiten mijn boekje ga. Om mijn werk goed te kunnen doen, moet ik de waarheid weten.’

Connor stond nog steeds daar buiten op de gang. Beatrice kon hem voor zich zien: verstard in de houding van de Revere-wacht, zijn voeten stevig op de grond, een hand in de buurt van het holster met zijn wapen. Ze vroeg zich met een steek van paniek af of hij hen kon horen door die gesloten houten deuren.

Ze deed haar mond open om Robert over Connor te vertellen. Zo moeilijk zou het niet moeten zijn, want ze had dit gesprek ook al met haar vader gevoerd – ze was zijn werkkamer in gemarcheerd en had hem verteld dat ze verliefd was op haar Revere-wachter – op de avond van haar verlovingsfeest met Teddy. Waarom kon ze het dan nu niet zeggen?

Ik moet de waarheid weten, had Robert aangevoerd. Maar... wat was de waarheid?

Beatrice wist het niet meer. Haar gevoelens voor Connor waren verstrengeld met haar gevoelens over al het andere. Verlangen en spijt en verdriet waren pijnlijk met elkaar verweven geraakt.

‘Ik had ingestemd met het huwelijk toen mijn vader nog leefde, omdat hij me naar het altaar wilde begeleiden,’ wist ze uit te brengen. ‘Maar nu ik koningin ben, is er geen haast meer.’

Robert schudde zijn hoofd. ‘Majesteit, het is juist omdát u koningin bent dat ik voorstel dat u zo snel mogelijk trouwt. U bent het levende symbool van Amerika en de toekomst van het land. En gezien de huidige situatie –’

‘De huidige situatie?’

‘Dit is een tijd van veranderingen en onzekerheid. Het land heeft

zich nog niet zo gemakkelijk hersteld na de dood van uw vader als we hadden gehoopt.’ Er was geen verandering of emotie in Roberts stem te horen. ‘De aandelenmarkt heeft een klap opgelopen. Het Congres bevindt zich in een patstelling. Een paar buitenlandse ambassadeurs hebben ontslag genomen. Niet veel,’ voegde hij eraan toe, toen hij de uitdrukking op haar gezicht zag. ‘Maar een huwelijk zou een enorm verbindende gelegenheid kunnen zijn, voor iedereen in het land.’

Beatrice hoorde wat hij niet uitsprak. Zij was nu de koningin van Amerika, en Amerika was bang. Ze was te jong, te onervaren. En bovenal was ze een vrouw. Een vrouw die probeerde te regeren over een land dat altijd alleen maar was bestuurd door mannen.

Als er nu instabiliteit was in Amerika, was Beatrice daar de oorzaak van.

Voordat ze kon antwoorden zwaaiden de deuren van de kamer open. ‘Beatrice! Daar ben je.’

Haar moeder stond in de deuropening. Ze zag er zelfs in haar reiskleding elegant uit – een smal gesneden donkerblauwe broek en een lichtblauwe trui –, al zaten haar kleren ruimer dan voorheen. Het verdriet hing als een zware mantel om haar schouders.

Toen prinses Adelaide Robert zag, aarzelde ze. ‘Sorry, ik wilde niet storen.’

De grootmeester stond op. ‘Hoogheid, kom er toch even bij. We hadden het net over het huwelijk.’

Adelaide keek naar Beatrice, en nu was er warmte in haar stem te horen. ‘Hebben jij en Teddy een datum bepaald?’

‘Eigenlijk... Ik weet niet of ik er wel klaar voor ben om te trouwen.’ Beatrice wierp haar moeder een smekende blik toe. ‘Het voelt alsof het te snel gaat. Denk je niet dat we moeten wachten tot we tijd hebben gehad om te rouwen?’

‘O, Beatrice.’ Haar moeder liet zich met een diepe zucht op de bank zakken. ‘We zullen nooit klaar zijn met rouwen. Dat weet je,’ zei ze zacht. ‘Misschien dat het na verloop van tijd minder pijn doet, maar het verlies zullen we altijd blijven voelen. We worden alleen een beetje beter in het dragen ervan.’

Robert knikte heftig instemmend. Beatrice probeerde hem te negeren.

‘We kunnen nu allemaal wel een beetje vrolijkheid gebruiken, iets om te véren. Niet alleen Amerika, maar ook onze familie.’ Adelaides ogen glansden van verlangen. Ze had met heel haar hart van haar man gehouden, en nu hij er niet meer was, leek ze al die emotie op Beatrice te hebben gericht; alsof het liefdesverhaal van Beatrice en Teddy nog haar enige bron van hoop was.

‘We hebben dit huwelijk nu meer dan ooit nodig,’ viel Robert haar bij.

Beatrice keek hulpeloos van de een naar de ander. ‘Dat snap ik, maar... Ik bedoel... Teddy en ik kennen elkaar nog niet zo lang.’

Prinses Adelaide ging wat verzitten. ‘Beatrice. Heb je twijfels over je huwelijk met Teddy?’

Beatrice keek naar de verlovingsring om haar linkerhand. Ze droeg hem al de hele maand, maar vooral uit willoosheid. Toen Teddy haar de ring net had gegeven, had die verkeerd gevoeld, maar op enig moment moest ze eraan gewend zijn geraakt. Dat bewees dat je uiteindelijk echt aan alles kon wennen.

Het was een mooie ring, een enkele diamant in een witgouden band. Hij was meer dan een eeuw geleden van koningin Thérèse geweest, al was hij zo vakkundig opgepoetst dat eventuele slijtage verborgen ging onder al die glans.

Een beetje zoals Beatrice zelf.

Ze beseftte dat Robert en haar moeder allebei op haar antwoord wachtten. ‘Nou ja... Ik mis papa.’

‘O, lieverd. Ik weet het.’ Een traan ontsnapte uit haar moeders oog en trok een troosteloos spoorje mascara over haar wang.

Prinses Adelaide hilde nooit; tenminste, niet als iemand het kon zien. Zelfs op de begrafenis had ze haar emoties verborgen achter een bleek, vastberaden gezicht. Ze had altijd tegen Beatrice gezegd dat een koningin achter gesloten deuren moest huilen, zodat ze een bron van kracht kon zijn als ze de natie onder ogen kwam. De aanblik van deze traan was daarom net zo schokkend en onwerkelijk

als wanneer een van de marmeren standbeelden in de paleistuinen was gaan huilen.

Beatrice zelf had sinds het overlijden van haar vader niet meer kunnen huilen. Ze wilde huilen. Ze wist dat het onnatuurlijk was, maar iets binnen in haar leek onherstelbaar te zijn gebroken, en haar ogen maakten gewoon geen tranen meer aan.

Adelaide sloeg een arm om haar dochter heen en trok haar tegen zich aan. Beatrice legde automatisch haar hoofd op haar moeders schouder, zoals ze als kind deed. Maar het troostte haar niet meer zoals vroeger.

Plotseling viel het haar alleen maar op hoe teer haar moeders botten aanvoelden onder haar kasjmierentrui. Prinses Adelaide trilde van onderdrukt verdriet. Ze leek breekbaar... En voor het eerst leek ze oud.

Dat brak wat er nog over was van Beatrice' vastberadenheid.

Ze probeerde zich nog een laatste keer voor te stellen hoe het zou zijn om een relatie te hebben met Connor: dat ze tegen hem zou zeggen dat ze nog steeds van hem hield, en dat ze haar leven wilde ontvluchten om bij hem te zijn, ongeacht de gevolgen. Maar ze zag het gewoon niet voor zich. Het was net alsof de toekomst waarover ze had gedagdroomd samen met haar vader was gestorven.

Of misschien was ze gestorven samen met de oude Beatrice, die een prinses was geweest, geen koningin.

‘Goed dan,’ zei ze zacht. ‘Ik zal met Teddy praten.’

Ze kon dit heus wel, voor haar familie, voor haar land. Ze kon met Teddy trouwen en Amerika de sprookjesromance geven waar het zo wanhopig behoefte aan had.

Ze kon het meisje Beatrice loslaten, en zich overgeven aan koningin Beatrice.

NINA

Nina Gonzalez trok gespannen een volgend houten blokje uit de steeds wankeler toren. Iedereen aan tafel hield zijn adem in. Heel voorzichtig legde ze het Jenga-blokje bovenop.

Op de een of andere manier bleef de toren staan.

‘Yes!’ Nina stak haar handen in de lucht en juichte triomfantelijk, maar toen gleden er een paar blokjes van de toren en ze kletterden op tafel. ‘Oeps. Te vroeg gejuicht,’ zei ze met een lach.

Rachel Greenbaum, die op dezelfde verdieping woonde als zij, veegde de gevallen blokjes naar zich toe. ‘Kijk, je hebt het blokje met “Zoek een hoed” én dat met dat musicalledje “Tralietango”!’

Ze speelden met de beroemde Party Jenga-set van King’s College, die beschreven was met rode viltstift. Het spel was hetzelfde als gewoon Jenga, maar op elk houten blokje stond een andere opdracht – ZOEK EEN HOED, TRALIETANGO, BROKKENPILOOT – en je moest doen wat er op de blokjes stond die je had laten neervallen. Toen Nina had gevraagd hoe oud dit Jenga-spel was, wist niemand het.

Het was het laatste weekend van *spring break* en Nina en haar vriendinnen zaten in Ogden, het loungecafé onder het gebouw van de faculteit Schone kunsten. Vanwege de locatie kwamen vooral de theaterstudenten naar Ogden, wat Nina altijd had verbaasd, aangezien ze er gratis koekjes uitdeelden.

“Zoek een hoed” is een makkie. Je pakt gewoon iets en zet het op je hoofd,’ legde hun andere vriendin Leila Taghdisi uit. Nina vouwde

gehoorzaam een servetje tot een hoedje en zette het op haar hoofd.

‘En voor “Tralietango” moet je je telefoon tijdens de rest van het spel op tafel laten liggen, zodat iedereen je berichtjes kan lezen.’ Leila keek Nina verontschuldigend aan. Haar vriendinnen wisten allemaal hoe gesloten Nina was over haar privéleven; en over haar relatie met de koninklijke familie.

Maar Nina had zich voorgenomen dat ze dit semester normaal zou zijn. Dus pakte ze net als elke doorsnee student haar telefoon en legde hem op tafel.

Rachel zuchtte. ‘Niet te geloven dat de eerste lesdag van de lente maandag alweer is. Ik ben écht nog niet klaar om alweer colleges te volgen.’

‘Ik weet niet, ik ben wel blij om terug te zijn.’ Nina verheugde zich eigenlijk wel weer op school, nu ze over de campus kon lopen zonder dat de paparazzi haar achtervolgden. Ze hoorde nog steeds wel af en toe gefluister, zag haar medestudenten nog steeds wel eens iets te lang met verward gefronst voorhoofd naar haar kijken, alsof ze dachten haar te kennen maar niet meer wisten waarvan. Maar het was een enorme verbetering ten opzichte van de nachtmerrie die ze eerder dit jaar had doorstaan, toen ze nog samen was met prins Jefferson.

Mensen vergaten dit soort dingen opmerkelijk snel. En na het verpletterende, wereldschokkende nieuws over de dood van de koning was Nina’s korte relatie met Jeff wel het laatste waar de mensen aan dachten. De wereld was haar overduidelijk vergeten en het leven ging door, tot haar enorme opluchting.

‘Ik niet. Ik wilde nooit meer weg uit Virginia Beach,’ zei Leila. ‘Als we daar nog waren, zouden we nu op het strand zitten met Nina’s verslavende guacamole en naar de zonsondergang kijken.’

‘Het is een recept van mijn *mamá*. Het geheim zit ’m in de knoflook,’ legde Nina uit.

Ze was ontzettend dankbaar dat Rachel haar had meegesleept. Het was totaal anders geweest dan de vakanties waarin Nina was meegegaan als gast van de familie Washington: hun vakantiehuisje was sober geweest, zonder airconditioning, en ze had op een bank

in de woonkamer moeten slapen, maar ze had een geweldige tijd gehad. Met de andere meisjes van haar studentenhuus goedkoop bier drinken en verhalen vertellen bij een kampvuur op het strand had eindelijk veel meer voldoening gegeven dan al die vijfsterrenreizen met het koningshuus.

‘Helaas heb ik geen guacamole voor je in de aanbieding.’ Jayne, een van hun andere vriendinnen, kwam met ovenwanten aan en een bakplaat de keuken uit. ‘Maar deze helpen misschien.’

De drie meisjes vielen meteen op de koekjes aan. ‘Had ik al gezegd hoe blij ik ben dat je hier werkt?’ vroeg Nina.

‘In plaats van in de bibliotheek met jou?’ Jayne en Nina namen allebei deel aan hetzelfde werk-en-studieprogramma, waarvoor ze op de campus moesten werken in ruil voor hun studiebeurs.

‘Je baktalent zou verspild zijn in een bibliotheek. Ze zijn heerlijk,’ antwoordde Nina met haar mond vol koek. Haar *mamá* zou haar op haar kop hebben gegeven omdat ze met volle mond praatte, maar ze was nu niet thuis, en ook niet op een saaie koninklijke receptie.

Jayne zette de koekjes neer en trok een stoel bij. Ze nam niet de moeite om haar schort af te doen, dat was bedrukt met de mascotte van King’s College: een ridder met een glanzende zilveren helm. ‘Ja, ik ben de beste bakker aller tijden.’

Nina’s telefoon, die nog midden op tafel lag, lichtte op toen er een berichtje binnenkwam. Rachel griste het toestel naar zich toe, maar schoof het snel weer terug. ‘Tot nu toe zijn je berichtjes echt saai.’

Het was van Nina’s moeder.

Kom je binnenkort een keer eten? Dan maak ik paella!

Nina’s ouders, Julie en Isabella, woonden in een stadswoning van rode baksteen op een paar kilometer afstand. Het was een dienstwoning: het huus was van de koninklijke familie en werd kosteloos ter beschikking gesteld aan het personeel, in dit geval Nina’s *mamá* Isabella, die ooit had gewerkt als grootmeester van de koning en nu minister van Financiën was. Nina probeerde er niet mee te zitten dat

Sams familie – Jeffs familie – eigenaar was van het huis waarin zij was opgegroeid.

In de nasleep van haar relatiebreuk met Jeff had Nina veel tijd thuis doorgebracht. Het was gewoon een enorme troost om te eten wat haar ouders klaarmaakten en in haar meisjesbed te slapen. En om de nieuwsgierige blikken van haar klasgenoten te ontlopen.

Maar ze had nu meer vriendinnen, had een plekje voor zichzelf verworven. Ze voelde niet langer een wanhopige behoefte om te ontsnappen.

Bedankt, mam, maar ik blijf voorlopig even op de campus.
Hou van je!

stuurde ze terug.

Rachel brak de rest van haar koekje in stukken op een servet. ‘De volgende keer moeten we een fles wijn mee naar binnen smokkelen en er een drankspelletje van maken.’

‘Je weet dat ik niet kan drinken tijdens mijn werk,’ protesteerde Jayne.

‘Je kunt je niet laten betrappen op drinken tijdens je werk. Dat is iets anders,’ zei Rachel bijdehand, en iedereen lachte.

Ze speelden door en de Jenga-toren werd steeds hoger en wankeler. Rachel liet een blokje vallen waarop BUITENLANDSE AUDITIE stond, wat kennelijk betekende dat ze de rest van het spel met een accent moest praten. Onverstoorbaar stak ze een verhaal af over een jongen die ze onlangs had ontmoet, waarbij haar accent het midden hield tussen Oost-Europees en Frans.

Nina rekte zich uit. Ze was moe, maar op een lome, tevreden manier.

‘Maar goed, hij stuurde me net een berichtje om me mee uit te vragen,’ zei Rachel.

‘Accent!’ waarschuwde Jayne.

‘Mijn verontschuldiging,’ corrigeerde Rachel zichzelf met het afgrijselijkste Cockney-accent dat Nina ooit had gehoord. ‘Maar

vinden jullie dat ik ja moet zeggen?’ Ze stak haar telefoon omhoog, in een plastic hoesje met ananasjes erop.

De andere meisjes bogen zich er gehoorzaam naartoe om de profielfoto te bestuderen: een artistiekerige zwart-witfoto van een jongen met minstens zes piercings in zijn lip.

‘Heel anders dan Logan, zo te zien,’ zei Nina aarzelend. Dat was Rachels ex-vriend.

‘Precies!’ Rachel was haar accent weer vergeten, maar deze keer corrigeerde niemand haar. ‘Anders is precies wat ik nu zoek. Jij kent dat gevoel vast, na wat er met jou en Jeff is gebeurd.’

Nina verstarde, al moest ze schoorvoetend toegeven dat Rachel gelijk had.

Ze had de koninklijke tweeling meer dan tien jaar geleden voor het eerst ontmoet, toen haar *mamá* was aangesteld als grootmeester van de koning. Zij en prinses Samantha waren beste vriendinnen geworden, zo close als zussen.

Maar vorig jaar had Nina stiekem een relatie gekregen met Sams broer. Dat ging heel goed zolang ze met hun tweeën waren. Maar nadat de rest van de wereld erachter kwam, was ze het doelwit geworden van nationale haat.

Dat was het punt met het koninklijk huis: het zorgde voor een enorme verdeeldheid. Jarenlang had Nina gezien dat mensen oordelen velden over Sam zonder dat ze haar kenden. Mensen besloten meteen dat ze haar haatten of aanbaden. En dan wilden ze óf niets met haar te maken hebben, óf haar juist gebruiken voor hun eigen doeleinden.

Zodra Nina een relatie kreeg met Jeff, was dat ook met haar gebeurd.

Ze had geprobeerd de nare opmerkingen op internet en het geroep van de paparazzi te negeren. Ze had zichzelf voorgehouden dat ze het allemaal wel aankon, dat Jeff de moeite waard was. Totdat zijn ex, Daphne, haar in een hoek had gedreven en had onthuld dat zij achter die hele haatcampagne zat: ze had een fotograaf naar Nina’s studentenhuis gestuurd en de paparazzi getipt over hun relatie.

Toen Nina had geprobeerd daar met Jeff over te praten, had hij Daphnes kant gekozen.

Ze had hem sinds het uit was maar één keer gezien, vanaf de andere kant van de zaal bij zijn vaders uitvaart. Daarna was de familie Washington naar Sulgrave vertrokken, en Nina had haar wintersemester afgerond en was naar Virginia Beach gegaan, waar ze moedig had geprobeerd Jeff te vergeten. Al viel het niet mee om je ex-vriend te vergeten wanneer hij de broer van je beste vriendin was, en ook nog eens de beroemdste man van het land.

‘Sorry, Nina,’ vervolgde Rachel, ‘maar we moeten allebei eens verder kijken dan die corpballen. Denk eens aan alle soorten jongens die we nog totaal niet hebben verkend! Muzikanten, oudere studenten...’ Ze wierp een smekende blik op de andere meisjes, die snel aanhaakten.

‘Die knappe student-assistenten die op de fiets hierheen komen,’ opperde Leila.

‘Of artistieke schrijvers,’ riep Jayne uit. ‘Zoals bij ons Journalistiek-college!’

‘Ik heb Journalistiek niet gekozen om jongens te ontmoeten,’ bracht Nina hun in herinnering.

‘Natuurlijk niet,’ zei Rachel soepel. ‘Je doet Journalistiek zodat ik jongens kan ontmoeten.’

Nina snoof. ‘Best,’ gaf ze toe. ‘Ik zal proberen eens “verder te kijken”, wat dat dan ook betekent.’

‘Ik bedoel alleen maar dat je weer wat meer de deur uit moet gaan, af en toe eens met ons mee moet gaan naar een feestje. Kom op, Nina,’ smeekte haar vriendin. ‘Je nieuwe look is te goed om aan de bibliotheek te verspillen.’

Nina streek met haar vingers door haar haar, dat nu nog maar tot vlak boven haar schouders kwam. Haar hoofd voelde merkwaardig licht zonder het gewicht van al die lokken. Ze had het in een opwelling laten knippen na de breuk: ze had er wanhopig behoefte aan gehad om iets te veranderen, en dit was het meest drastische wat ze kon bedenken, op een nieuwe tattoo na.

Als Nina nu in de spiegel keek, zag ze een nieuwe en opvallende versie van zichzelf. Haar jukbeenderen waren prominenter en haar bruine ogen glansden helderder dan voorheen. Ze zag er ouder uit, sterker.

De Nina die jarenlang naar Jefferson had gesmacht – die zich in allerlei bochten had gewrongen om iemand te zijn die ze zelf niet meer herkende, in de hoop te worden geaccepteerd als zijn vriendin – was weg. En deze nieuwe, fellere Nina liet haar hart niet breken. Zelfs niet door een prins.

Toen haar telefoon zoemde omdat iemand belde, nam Nina aan dat het een van haar ouders was, totdat ze op het schermje keek en Samantha's naam zag staan. Ze trok het toestel snel op schoot.

Rachels blik schoot naar haar toe. 'Alles oké?'

'Sorry, ik moet even opnemen.' Nina stond op, wurmde zich in haar spijkerjack en liep de dubbele deuren van het café uit.

'Sam! Hoe gaat het?' Ze grimaste meteen om haar vraag. Natuurlijk ging het niet goed met Sam; ze was verdomme in de rouw.

'Moe. Ik wil graag naar huis.' De prinses klonk normaal – moedig, zelfs – maar Nina kende haar goed genoeg om de onderliggende emotie te horen. Sam was lang niet zo stoer als ze zich voordeed.

'Wanneer kom je terug?' vroeg Nina, en ze klemde haar telefoon tussen haar oor en schouder.

'Eigenlijk zijn we nu op weg.'

Nina vond het vreselijk dat haar hersenen meteen reageerden op het woordje 'we'. Ze stelde zich voor dat Jeff naast zijn tweelingzus zat en Sams kant van het gesprek hoorde.

'Jeff is hier, maar hij slaapt,' ging Sam door, toen ze de gedachten van haar vriendin raadde. 'Met een koptelefoon op.'

'Ik... Oké.'

Het deed pijn om aan Jeff te denken: een doffe, aanhoudende pijn, alsof ze op een blauwe plek drukte die nog niet genezen was. Het was zo abrupt geëindigd tussen hen. Het ene moment waren ze in de balzaal van het paleis, in elkaars armen, en later die avond was hun relatie gewoon... voorbij geweest.

Ergens wilde Nina hem haten. Omdat hij Daphne de kans had gegeven om hen uit elkaar te drijven, omdat hij hun relatie had laten instorten in plaats van ervoor te vechten. Maar ze kon niet boos blijven op een jongen die net zijn vader had verloren. Ze wilde dat ze zich dapper genoeg voelde om aan Sam te vragen hoe het met Jeff ging, maar ze durfde zijn naam niet uit te spreken.

Er klonk geruis aan de andere kant van de lijn. ‘Kom op, Nina, vertel me alles. Wat is er bij jou gebeurd sinds...’ Sam brak haar zin af voordat ze zou zeggen: sinds mijn vader is overleden. ‘...sinds de laatste keer dat ik je zag,’ besloot ze.

Ze wisten allebei dat dit niet was hoe ze anders altijd met elkaar omgingen. Normaal gesproken was Sam altijd degene die bleef praten: ze debatteerde en speculeerde, vertelde op haar geheel eigen manier uitgebreide verhalen, wat altijd interessanter was dan wanneer ze een verhaal van begin tot eind vertelde. Maar vandaag had Sam Nina nodig om de stiltes op te vullen.

Nina’s hart kromp ineen. Als iemand zo veel pijn had, kon je niets zeggen om het beter te maken. Het enige wat je kon doen was samen lijden. Ze schraapte haar keel en probeerde een opgewekte klank in haar stem te leggen. ‘Had ik je al verteld dat ik mijn haar heb geknipt?’

Sam snakte hoorbaar naar adem. ‘Hoe kort?’

‘Ik stuur je een foto,’ beloofde Nina. ‘En ik ben net terug van een korte vakantie met een paar meiden uit mijn studentenhuis. Je zou het geweldig hebben gevonden, Sam. We zijn met kajaks langs de kust geroeid, en ze hadden er een tikibar waar het altijd happy hour was...’

Ze liet zich op een bankje zakken. Verschillende studenten liepen langs, op weg naar hun studentenhuis of om vrienden te ontmoeten en ijs te eten bij de Broken Spoon.

‘Nina,’ vroeg Sam uiteindelijk aarzelend, ‘ik vroeg me af... Wil je morgen met me mee naar de Royal Potomac Races?’

Nina werd heel stil en haar hart bonsde. Toen Sam die stilte hoorde, en precies wist wat die betekende, legde ze het snel uit. ‘Ik begrijp het als je niet bij Jeff in de buurt kunt zijn. Maar het is mijn eerste publieke optreden sinds...’ Ze brak haar zin weer af, maar ging toen

toch door. ‘...sinds de begrafenis van mijn vader, en het zou veel voor me betekenen als jij erbij was.’

Hoe kon Nina nee zeggen op zo’n verzoek? ‘Natuurlijk ga ik mee,’ beloofde ze.

En zomaar ineens, dacht ze vermoeid en gelaten, ging ze terug naar de wereld van haar beste vriendin: die van de Amerikaanse royals.

Voor John Ed, die zei dat hij er nooit een zou krijgen.

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *American Royals II: Majesty*

© 2020 Katharine McGee

Voor deze uitgave:

© 2021 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Lia Belt

Omslagafbeelding: Carolina Melis

Omslagontwerp: Zeno

Grafische verzorging: Crius Group

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 5612 0 (e-book 978 90 261 5613 7)

NUR 285, 302